

BORDER POSTEN

ISSN 1396-5808

Nr. 29 Marts 2004

Opdrætterportrætter 1: Kennel Dalshøj

Af Hanne Sonne

Navn: Hanne Sonne.

Adresse: Simblegårdsvej 20, 3790 Hasle.

Kennelnavn: Dalshøj.

Border terrier siden: 1977.

Opdræt siden: 1978.

Antal kuld i alt: 66.

Antal champions: Puha, jeg har ikke tal på dem, men over 20 stk.

E-mail: dalshoej@image.dk

Hjemmeside: ingen endnu.

I 1976 flyttede jeg ind til Jan her på gården. Netop det år var rotteplagen frygtelig, så vi begyndte at se os om efter en lille hund, der kunne komme ind alle steder og jage de gnavende bæster. Jan ville absolut IKKE hverken eje eller have en gravhund og tysk jagt terrier åd børn !!!!! Det sagde deres rygte i hvert fald. Vi tog på en DKK udstilling for at bese terrierne. Der var mange søde hunde, men ikke lige det, vi søgte.

Kort tid efter så vi en annonce i Jagtbladet. "Border terrier hvalpe sælges". DEM havde vi godt nok aldrig hverken set eller hørt om. Af sted for at købe en hundebog og min-sandten om der ikke var et billede af en border i. Det var kærlighed ved første øjekast, og Vicky kom flyvende hertil.

Vi fandt hurtigt ud af, at her var vores race, og allerede efter 2 uger blev en hanhund bestilt.

Vores første kuld hvalpe blev nærmest lavet, fordi vi syntes, andre burde have chan-

cen for at eje sådan en vidunderlig hund. Bornholmerne var ikke enige, resten af Danmark heller ikke.

I 1980 kom så artiklen om borderen Blue Boy i Jagtbladet. Jægerne var ellevilde, og på een dag ringede telefonen 22 gange. ALLE ville have sig en hund som Blue Boy.

Med denne voldsomme interesse for racen, kom også ønsket om en god avlstæve fra England.

Jan Sonne i midten med 4 af Dalshøjs hunde i 1981

Cedarcourt love in a mist ankom parret med Llanishen Red Eagle. Llanishen var dengang kendt for sine fine jagt-og udstillings-bordere. Desværre var "Misty" tom.

Gwen Baldwin (Cedarcourt) var selvfølgelig ked af, at vi ikke fik hvalpe efter tæven.

Hun fortalte, hun havde købt sig en helt vidunderlig hanhund efter Llanishen Red Eagle. Hun var hans tredje ejer, da de andre ikke kunne holde ham inde. Enten gravede han sig ud, gnavede sig igennem eller klatrede over hegnet.

Hyrerbrook Rufus hed han, og Gwen kunne heller ikke holde ham inde. Rufus var kun 1½ år gammel og hvis vi kom med det samme, kunne vi få lov til at købe ham. Han havde i øvrigt vundet cert på udstilling, så vi vidste, at interiøret var i orden.

Vi blev Rufus` fjerde ejere. Hos os var der ikke noget hegn, så resten af hans liv var han fri, og han takkede os ved kun at stikke af een gang i de 10 år, han levede her (Rufus og Kiss Me Kate besluttede sig en aften til, at naboen ikke længere skulle have kaniner!!!!)

Dengang gad dommerne knap nok at se på borderne, når de kom i ringen, men Rufus ændrede dette.

Adskillige gruppeplaceringer blev det til. Dog havde ingen dommer modet til, at gøre ham til gruppevinder. Det blev altid til nr. 2, 3 eller 4.

Nu er det jo ingen hemmelighed, at Jan og jeg altid har sat jagtegenskaberne i højsæde, så vi var lykkelige, da Rufus drønedes i grav første gang, han fik muligheden til det.

Han nåede da også at vinde cert på grav.

For mig er Rufus stadig hunden over alle hunde. Ikke på grund af hans resultater, men fordi han havde alle de kvaliteter, man kan ønske sig af en border terrier.

Han var ikke bare klog, han var intelligent. Han ville hellere lege end slås. Han var modig ud over det sædvanlige. Han reddede mig en gang, da jeg blev truet (det er en historie for sig).

En enkelt af mine andre hunde tangerer dog Rufus. Der er min nuværende han Rupert (Dandyhow Sunday Times).

*Rufus og Hanne i finalen ved
Show of Winners*

Efterhånden som Rufus` hvalpe voksede op, begyndte vi at se os om efter en ny avlshan. I de engelske årsbøger kunne vi se, at en enkelt hund bare vandt alt, han deltog i. Duttonlea Suntan of Dandyhow hed han. Jeg ringede til Dandyhow, som ejede ham, og spurgte om de havde en han til salg efter Suntan. Jo, de havde 2 gode unge hanner efter ham, men dem ville de beholde selv. De overvejede dog at sælge Suntan selv. Dandyhow bryder sig ikke meget om jagten i borderen, og de var lidt trætte af, at Suntan altid jagede de vilde kaniner på ejendommen. Han lå altid med hovedet i et hul !!

Med Suntan vandt jeg endelig terriergruppen på udstilling, og ligesom Rufus drønedes han i grav første gang, han fik muligheden.

Suntan var en meget smuk hund, men også en barsk herre og desværre elskede han at slås. Han var 4 år gammel, da jeg købte ham, så jeg kender ikke til hans opvækst, dog må jeg sige, at hundene på Dandyhow har et godt liv, og da jeg hentede Rupert for snart 8 år siden løb der 4 avlshanner sammen i fred og fordragelighed.

Multich. Duttonlea Suntan of Dandyhow

Suntan gav os kontakter over hele verden. Nu, hvor han var kommet ud af England kunne tæverne komme på besøg.

Fra Canada kom tilbudet om en byttehandel. Bill Walkey havde en halvbror til Suntan og hvis han kunne få sig en tævehvalp efter Suntan, måtte jeg låne Behm Jocasta Just Cheviot i et år.

Det blev nu til 2 år, endnu en gruppeplacering og endnu en hund, der bare drønedede i grav første gang. En meget lydige og dejlige hund.

Derefter kom Digbrack Barley Mo. En elskelig hund som desværre blev kørt ned af en bil. Dash skulle absolut følge genboens kat hjem.

For 8 år siden drog jeg så atter til Kennel Dandyhow og hjembragte Dandyhow Sunday Times - Rupert. Rupert blev udstillet på

årets borderskue på Arnakke. Her vandt han BIS og - lige så godt - gik i grav dagen efter ved en træning. 12 mdr. gammel fik han gravprøve med 1.pr. Senere har han også bestået schweissprøve med 1.pr.

Dandyhow Sunday Times

Jan bliver ved med at tale om den næste han, vi skal hente hos Dandyhow. Han vil have een til "Rupert". Jeg tror nu nok, jeg venter lidt endnu.

For et par år siden hørte vi så om en flot hanhund i Finland, rygterne sagde, at han var knaldhård i grav. Jeg ringede til Tuija og Seppo og spurgte, om jeg måtte sende en tæve op til Foxforest Little Hiawatha. Jeg endte med at købe ham.

Hatti har mange titler bl.a. er han finsk agilitychampion. Hatti har nu også bestået schweiss med 1.pr. Hatti bor hos min søn, som er lykkelig for ham. Selv om de bor op ad Vestermarie plantage, bliver Hatti på grunden.

Selv om han nu er rundet de 8½ år, kan han stadig løbe 20 km. ved siden af cyklen. Anders har dog købt en cykelanhænger, så Hatti kan hvile ind imellem.

Vores absolut største oplevelse som opdrættere af Border terriers var, da vi for 3 år si-

den drog til Canada med 2 tævehvalpe. Rejse og ophold i 8 dage betalt af køberne. Allerede den første dag oplevede vi havodder kun et par meter fra os. Ellers vrimlede det med legesyge søløver, hvidhovede ørne og andre spændende dyr. Vi spejdede efter bjørne, pumaer og spækhuggere, som alle er almindelige i Powell River, men vi så desværre ikke nogle. Bill Walkey var køber til den ene hvalp. Han er nu headhunted til et job i Australien, så vi håber, han henvender sig igen. Hvem vil ikke gerne til Australien!!

Hvorfor jeg opdrætter bordere? Jamen jeg kan slet ikke lade være - selv om der efterhånden godt kan gå et år mellem hvert kuld. Min arbejdssituation ændrede sig drastisk for 4 år siden. Det er MEGET svært for mig at komme til udstillinger og gravprøver ovre på den anden side vandet.

Mine ambitioner er de samme som for 25 år siden. Jeg vil gerne opdrætte bordere der ikke blot kan gå på jagt, men også være pæne at se på. Det indvendige af hovedet er og bliver dog det vigtigste for mig.

Dalshøj Wildcat har hvalpe og hendes mor Dalshøj Kiss me Kate fik straks mælk og hjælp til med kullet (og fik lov til det)

Hvilken border jeg helst ville eje? Ja, det er jeg ikke i tvivl om. Borderhouse Quincy er smuk som et stjernes kud. Udstråling som bare pokker.

Hvordan min kennel ser ud om 5 år er svært at spå om. Jans helbred er ikke det bedste, og hvis vi bliver tvunget til at sælge Dalshøj for at få mindre at passe, ja, så ved jeg ikke. Det er nu herligt at kunne gå lange ture på sin egen jord med alle hundene løbende løse omkring sig.

Jeg er godt klar over, jeg kun har skrevet om mine indkøbte hanner og ikke om Dalshøj hundene. De, der kender mig ved hvorfor. Jeg er absolut til hanhunde. Jan elsker så tæverne - og de ham.

Rhozzum Night Owl og Dalshøj Kiss Me Kate

Jeg vil derfor slutte af med at nævne nogle af mine champions. Alle hedder Dalshøj til fornavn: Bisseline, Gry, Gregers, Æra, Quenn of Denmark, Quincy, Lucifer, Khan, Karen-Marie, Rasmus, Nitouche, Hamish, Yum-Yum, Peggy-Sue, Tornado(jagt) og så de 3 dobbeltchampions Kiss me Kate, Kelly, Laban.

Et extra gode ved at opdrætte bordere, er alle de gode venner, man får gennem årene. Husk I altid er velkomne.

Også opdrætter af Haflingerheste. Gift med Jan, opdrætter af sussex dværghøns i flere farver, opdrætter af Sachen ænder, opdrætter af Luchs duer. Alle udstillingsdyr med stamtavler. Jans uheldige avl spiser vi. Det er værre, hvis jeg er uheldig.